

Načelnici općine

VISOKO

1945 – 2016

Informativno-dokumentarna izložba „Načelnici općine Visoko 1945 - 2016“ pripremljena u organizaciji Zavičajnog muzeja Visoko otvorena je povodom svečanog obilježavanja Dana općine Visoko, 29. augusta 2016. godine u prostoru Kulturnog centra „Altindag – Visoko“. Cilj izložbe je bio da građanima i široj javnosti predstavi čelne ljudе Visokog u periodu od 1945. do 2016. godine i na taj način njihova imena, upisana u historijat gradske uprave Visokog, sačuva od zaborava.

S promjenama u unutrašnjoj strukturi lokalne vlasti tokom vremena mijenjalo se zvanje prvih ljudi Visokog - od predsjednika Gradskog Narodnog odbora, predsjednika Narodnog odbora opštine, predsjednika Skupštine opštine do zvanja načelnika općine u prijelaznom periodu, ratne 1994. godine.

Izložbom je na objektivan, faktografski način predstavljeno njih devetnaest, koliko je vršilo funkciju u ovom periodu, sa mandatima u trajanju od jedne do deset godina. Iz biografija može se pratiti njihov rad i saznati da su neki od njih uspješni privrednici, rukovodioci privrednih giganata općine, i šire, ali i vrsni sportisti i uspješni društveno-politički radnici koji su nakon mandata promaknuti na vrlo visoke pozicije na republičkom i državnom nivou.

S druge strane, arhivski podaci prikupljeni iz dostupne literature i javnih glasila te raspoloživa originalna foto-dokumentacija omogućavaju djelimično praćenje razvoja i doprinose vizualizaciji Visokog u dugom vremenskom rasponu od sedamdeset i više godina - od uspostavljanja nove narodne vlasti i obnove zemlje nakon Drugog svjetskog rata, preko postepenog, a zatim vrlo dinamičnog društveno-ekonomskog razvoja općine, perioda agresije na RBiH '92-'95 pa sve do danas, te informišu o Visokom - gradu privrede, zanatstva i trgovine, ali i gradu sporta i kulture.

Na pripremi izložbe svesrdnu podršku i pomoć dali su članovi porodica ustupajući biografske podatke i fotografije iz porodičnog naslijeda. To je veoma važno zbog nedostatka originalnih izvora i dokumentarnog materijala, posebno iz perioda neposredno nakon završetka II svjetskog rata.

Na prijedlog načelnice općine mr. Amre Babić izložba je stalno postavljena u prostoru zgrade Općine Visoko, početkom 2017. godine.

Mubera Pulo, autorica izložbe

Možete ga voljeti ili ne, poštovati ili ne, kritizirati ili hvaliti, ali uvijek Visoko ostaje grad sa svojom historijskom ličnošću, profilom, posebnim odnosom prema vanjskome svijetu i svijetu prema njemu.

Grad koji se, između dva svjetska rata, dugo opirao različitim promjenama (drugačija organizacija vlasti, drugačiji način privređivanja, ekomske krize) zasnivao je svoju ekonomsku neovisnost na izuzetno jakoj zanatskoj djelatnosti na čemu je temeljena i kasnija tranzicija ka suvremenoj proizvodnji.

Kroz svo ovo vrijeme do danas izvršeno je mnogo promjena u ustrojstvu lokalne vlasti, a koje su se ticale njihovog ustavnog položaja, nadležnosti i teritorijalne organizacije. Prvo razdoblje od 1946. do 1952. je vrijeme administrativno-državnog i centralističkog upravljanja i privrednim razvojem i svim javnim poslovima. Drugo razdoblje od 1952. do 1990. je vrijeme tzv. radničkog i društvenog samoupravljanja, da bi u posljednjoj fazi prevladao princip lokalne samouprave.

Sve promjene značajno su uticale na dešavanja u općinama pa i Visokom. Početkom pedesetih (sa većom liberalizacijom u odlučivanju na lokalnom nivou) općinske vlasti su morale uložiti velike napore da se grad transformira u skladu sa novim društvenim i privrednim zahtjevima (industrializacija, porast broja stanovnika, razvoj sela, novi način upravljanja), a postojeći gradski prostor osavremeni i prilagodi novim privrednim i društvenim tokovima što je potpuno mijenjalo fizionomiju grada. Bili su potrebni ljudi koji znaju i hoće odgovoriti na izazove.

Kroz ovaj period historije grada prošlo je mnogo različitih ljudi na poziciji predsjednika gradskog odbora ili predsjednika skupštine općine ili načelnika općine – kako god da se već zvala funkcija prvog čovjeka u gradu. Na tom mjestu su proveli, u zavisnosti od propisa i volje birača: od jedne do deset godina.

Njih treba posmatrati u okviru vremena i stvarnosti u kojoj su radili: revolucija, centralistička uprava, samoupravljanje, rat, poratni period, tranzicija, privatizacija, začeci demokracije. Neko je ovaj posao radio uspješno, neko manje uspješno. Nekoga je to koštalo i života. Neko je kroz to prolazio tiho i radno, neko bučno. Neki su imali veće, neki manje ideje. Ali svi oni su voljeli ovaj grad i trudili se da na najbolji način doprinesu njegovom razvoju. Mnogi od njih su iza sebe ostavili značajan trag u povijesti Visokog.

Ovaj prilog historiji grada Visoko koji je sačinio Zavičajni muzej Visoko značajan je osnov za dalja istraživanja problematike i u ovom periodu, ali i periodu od 1879. i uvođenja funkcije gradskog načelnika od strane austro-ugarske vlasti i prvog gradonačelnika Visokog Husein-ef. Ahića.

Tarik Ahić, promotor izložbe

Visoko, januar 2017. godine

Rešad Šahinović

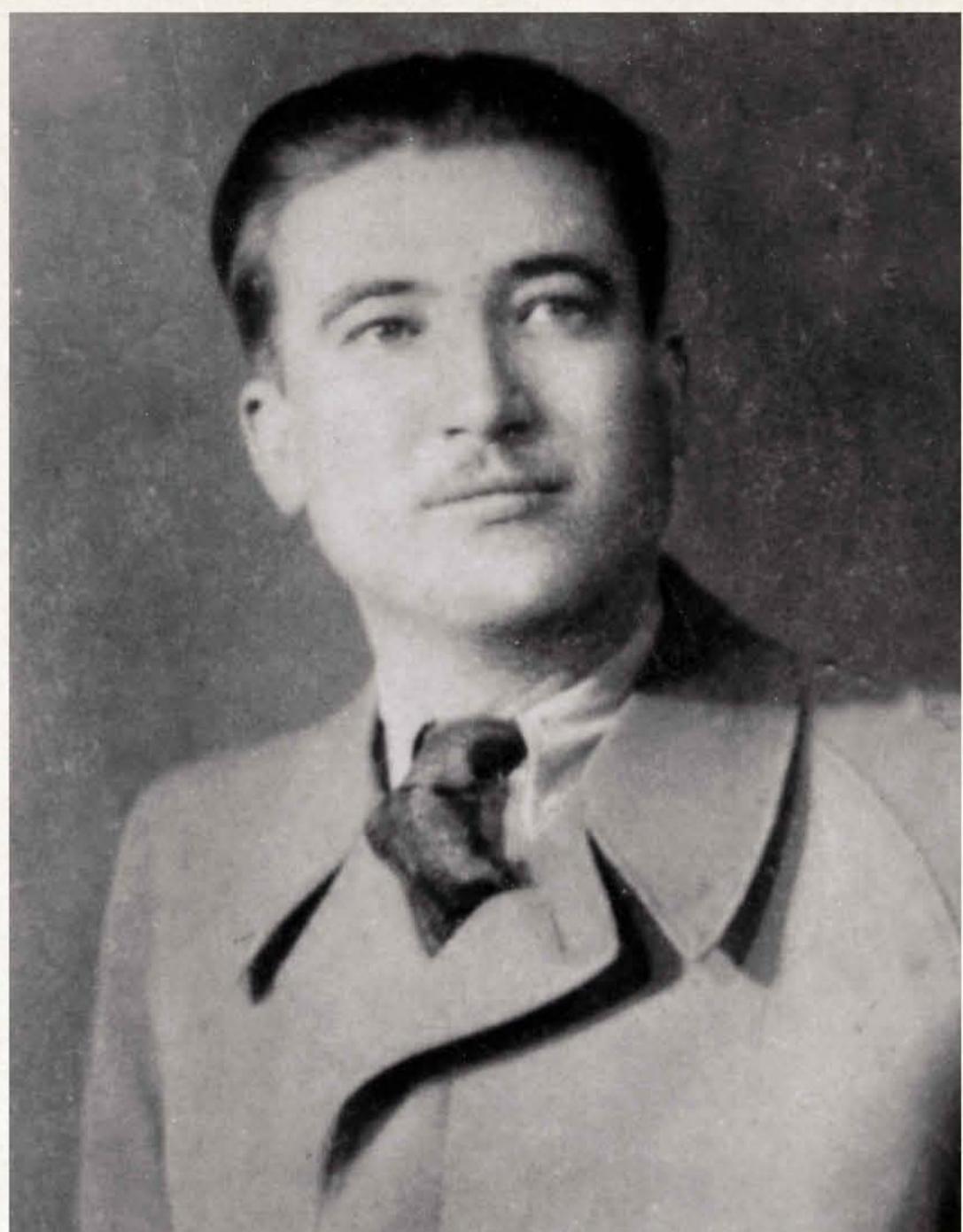
Predsjednik Gradskog narodnog odbora Visoko od 1945 – 1950. godine

Rešad Šahinović, sin Mustafe i Ume (Smajlagić), rođen je 5. maja 1911. godine u Visokom. Osnovno obrazovanje i krojački zanat završio je u Visokom.

Do 1941. godine radio je u Sarajevu i Zagrebu gdje se kao član KPJ bavio ilegalnim radom.

U Narodno-oslobodilački pokret stupio je u julu 1943. godine. Nakon oslobođenja Visokog, 7. aprila 1945. godine, provedeni su izbori za organe narodne vlasti i konstituisan je Gradska narodni odbor.

Od izbora za predsjednika Gradskega narodnog odbora krajem 1945. godine dužnost obavlja sve do 21. augusta 1950. godine kada je uhapšen i deportovan na Goli otok – zloglasni zatvor Jugoslavije i jedan od najzloglasnijih političkih zatvora u Evropi nakon Drugog svjetskog rata. S Golog otoka pušten je 27. augusta 1951. godine. Umro je od posljedica torture na Golom otoku 5. augusta 1952. godine.

R. Shahinović

Salko Numanagić

Predsjednik Gradskog narodnog odbora Visoko od 1950 – 1952. godine

Salko Numanagić, sin Mehmeda i Habibe (Hadžimehanović), rođen je 20. 08. 1920. godine u Visokom. Kao osamnaestogodišnjak, po završetku Kožarsko-krznarske škole, zapošljava se u radionici koža „Aron Danon“ u Visokom.

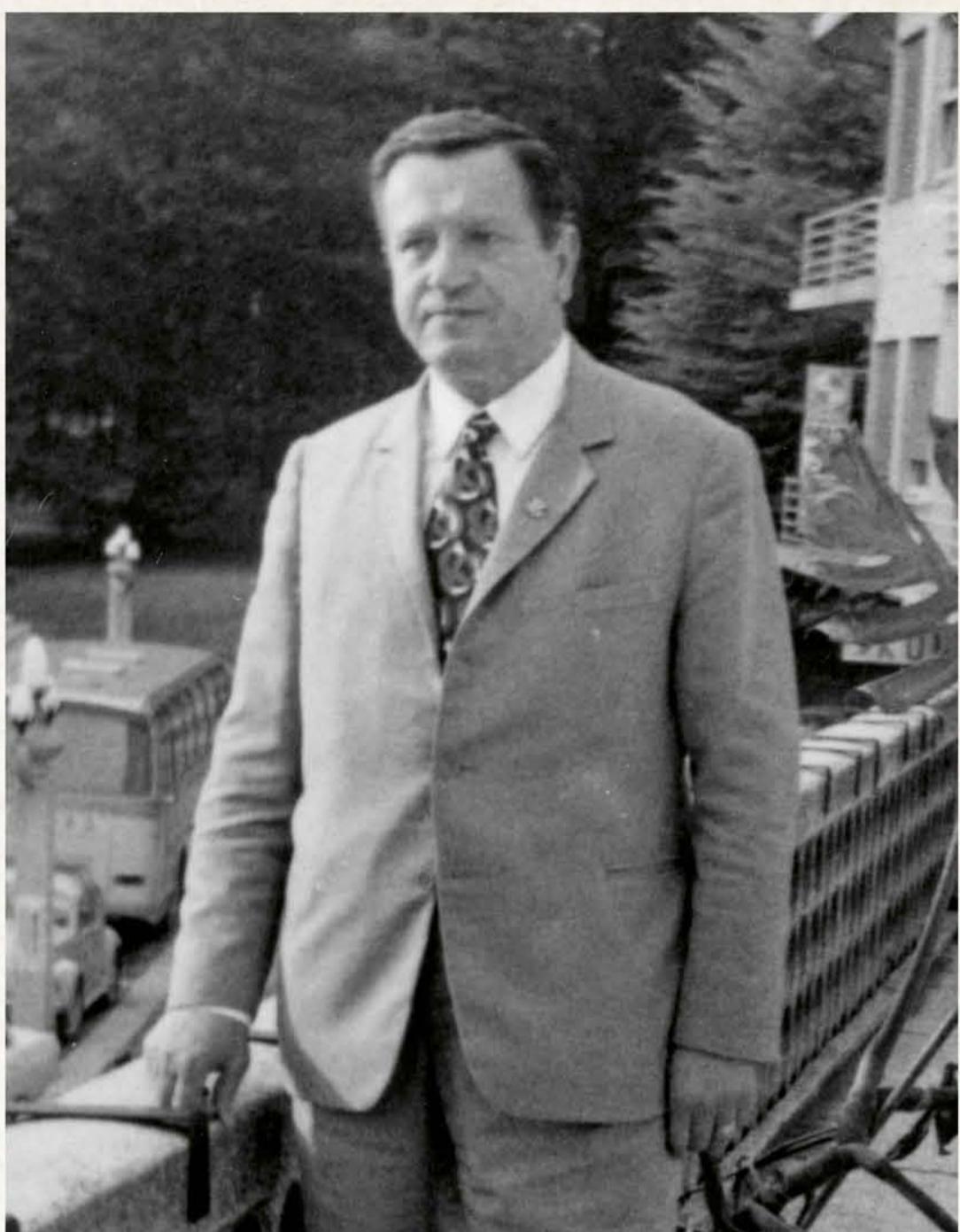
Nakon okupacije Jugoslavije 1941. godine služi vojni rok u Centralnoj ambulanti u Sarajevu, gdje se povezuje sa grupom ilegalaca preko kojih se vrši organizovano prebacivanje sanitetskog materijala za jedinice Narodnooslobodilačke vojske.

Po oslobođenju Visokog uključuje se u rad Tvornice koža u svojstvu stručnog majstora, nakon čega je premješten u Kožarsko-krznarsku školu prvo za stručnog nastavnika, a zatim 1948. godine, za direktora škole. U školi obrazuje kadrove kožarske struke od kojih su mnogi postali vrhunski stručnjaci u kožarskoj industriji države Jugoslavije. U to vrijeme, u periodu od kraja 1950. do aprila 1952. godine volonterski obavlja funkciju počasnog predsjednika Gradskog narodnog odbora u Visokom.

Prestankom rada škole prelazi u Tvornicu „7. april“, preteču Kožarsko-tekstilnog kombinata, čiji će direktor biti čitavu jednu deceniju. To su godine stvaranja ekonomsko-tehnoloških i razvojnih vizija Kožarskog kombinata sa početnim prodorima na jugoslovensko i svjetsko tržište.

Pored rada u struci, bio je aktivni društveni radnik u organima opštinske skupštine u različitim odborima i tijelima. Za svoj rad i doprinos razvoju lokalne zajednice dobio je niz društvenih priznanja, kao i Sedmoaprilsko priznanje grada Visokog koje mu je dodijelila Skupština opštine, nepunu godinu prije smrti. Upamćen je kao cijenjen i ugledan Visočanin, radom dokazani privrednik, društveni i javni radnik, ambasador grada kožara, trgovaca i tekstilaca širom zemlje i svijeta. U privredni i društveni razvoj Visokog uložio je sav svoj radni i intelektualni potencijal, kroz neposredan doprinos stasanju KTK i kroz stalnu podršku i podsticanje razvoja društvenih djelatnosti, školstva i zdravstva naročito.

Umro je 14. 02. 1989. godine.

Numanagić

Halid Sirčo

Predsjednik Narodnog odbora Gradske opštine Visoko od 1952 – 1955. godine

Halid Sirčo, sin Uzeira i Almase (Agić), rođen je 16. 06. 1922. godine u Visokom. Kao desetogodišnjak ostaje bez oba roditelja. Osnovnu školu i krojački zanat, te tri razreda Škole učenika u privredi završio je u Visokom.

Po završetku zanata, prvo zaposlenje dobiva kao petnaestogodišnjak u krojačkoj radnji Asima Ahmetovića u Visokom. Vrlo brzo postaje član Ujedinjenih radničkih sindikata Jugoslavije. Učestvuje u dva štrajka krojačkih radnika, te biva delegiran za predstavnika radnika i potpisnika kolektivnog ugovora pri Sreskom načelstvu u Visokom.

Nakon okupacije, kao simpatizer KPJ, uključuje se u aktivnosti prve partijske celije u Visokom. Od aprila 1941. godine pod direktivom partijske organizacije kao ilegalac, uključuje se u Narodnooslobodilački pokret, i ubrzo postaje član SKOJ-a, a zatim i sekretar aktiva u Visokom.

Aprila 1942. godine uhapšen je i interniran u logor Jasenovac, zatim u logor „Sajmište“ u Zemunu i najzad u Norvešku, gdje je, i dalje kao saradnik NOP-a, ostao do oslobođenja 1945. godine.

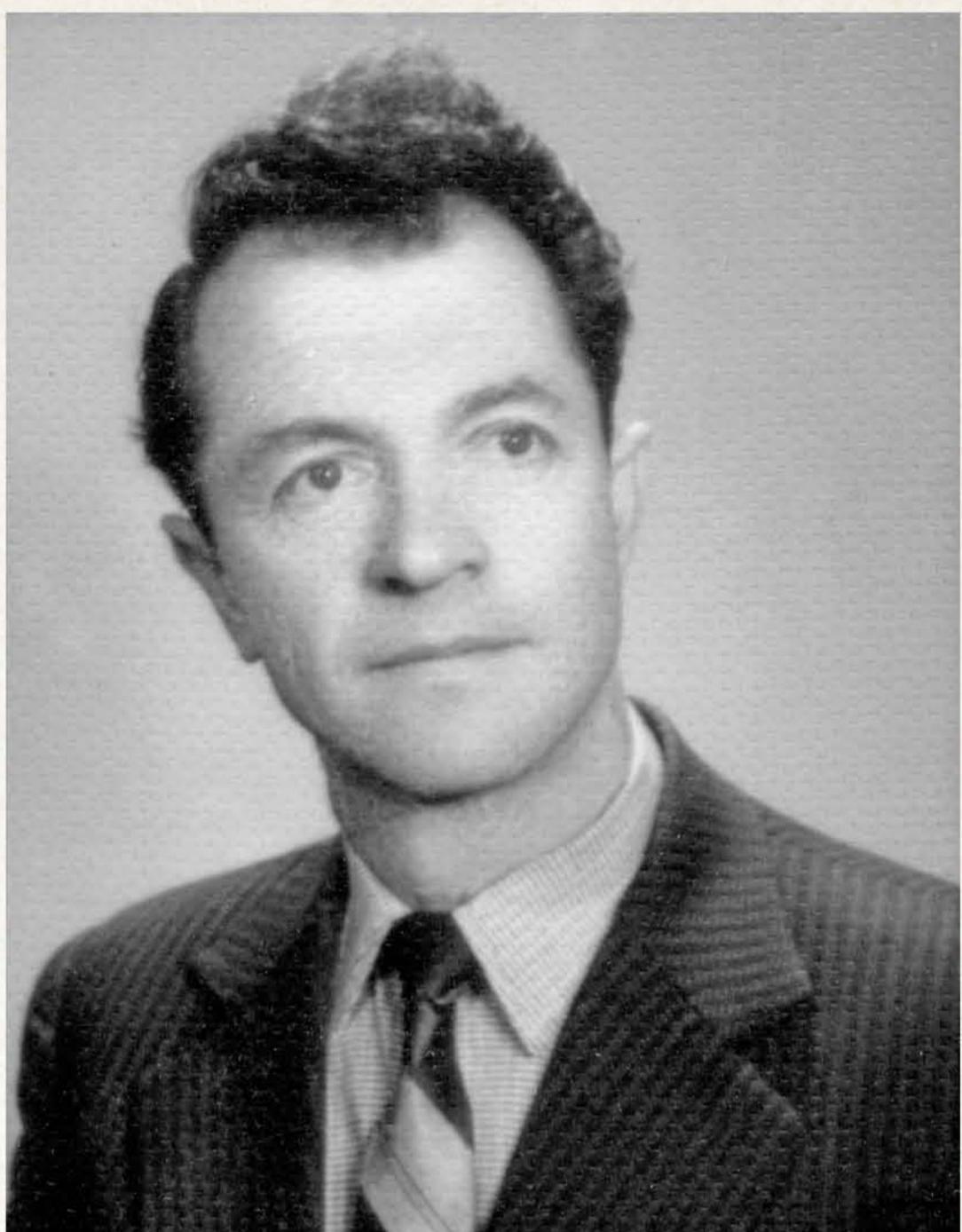
Po povratku u zemlju, od kraja 1945. godine do kraja 1949. godine angažovan je na poslovima povjerenika, sekretara i predsjednika NOO – Narodnog odbora opštine. Sredinom 1949. godine postavljen je za sekretara Narodnog odbora sreza Visoko, a od kraja iste godine do aprila 1952. godine obavlja funkciju predsjednika Sreskog suda u Visokom.

Funkciju predsjednika Narodnog odbora gradske opštine Visoko obavlja u periodu od 03. 04. 1952. do 31. 08. 1955. godine.

Od 1945. do 1955. godine bio je sekretar gradskog komiteta SKJ i član sreskog komiteta SKJ, kao i član drugih društveno-političkih organizacija. Bio je narodni poslanik Narodne skupštine NR Bosne i Hercegovine u tri saziva, od 1953. do 1957. godine.

Od 1957. godine nalazio se na dužnosti pomoćnika direktora preduzeća „Pređa“ kasnije „Viteks“ Visoko. Radni vijek je okončao 1982. godine kao generalni direktor „Viteksa“ Visoko.

Dobitnik je Sedmoaprilskog priznanja grada Visokog, 1968. godine. Zbog velikog zalaganja za razvoj i unapređenje privrede u Visokom odlikovan je Ordenom rada sa zlatnim vijencem, aprila 1969. godine. Dobitnik je Medalje zasluga za narod, aprila 1970. godine. Još jedno priznanje visočkoj privredi i njenom usponu bio je njegov izbor za saveznog poslanika Privrednog vijeća od strane osam opštinskih skupština: Breze, Ilijasa, Fojnice, Kaknja, Kiseljaka, Kreševa, Vareša i Visokog, 1971. godine. U periodu 1975-1979. godine bio je predsjednik Opštinskog odbora Saveza udruženja boraca NOR-a Visoko. Umro je 19. 01. 1989. godine.

Yilmaz

Salko Oruč

Predsjednik Narodnog odbora opštine Visoko od 1955 – 1960. god.

Salko Oruč, sin Esada i Ehlimane (Alagić), rođen je 04. 11. 1926. godine u Visokom. Osnovnu školu i Državnu realnu gimnaziju pohađao je u Visokom.

Okupacija 1941. godine zatekla ga je u školskim klupama. Od 1942. godine učesnik je Narodno-oslobodilačkog pokreta kao aktivni i istaknut član omladinske organizacije Saveza komunističke omladine Jugoslavije (SKOJ). Najvažniji zadatak omladinske organizacije bio je aktivnost na agitaciji i pripremi omladine za mobilizaciju i slanje u oružane jedinice, posebno Visočko-fojnički partizanski odred, te osposobljavanje omladinskih kadrova za politički rad u budućoj demokratskoj državi, federativnoj Jugoslaviji.

Od 1943. godine, nakon pohađanja višeg skojevskog kursa u Jajcu, bio je prvi sekretar obnovljenog skojevskog aktiva u Visokom. Od novembra 1946. godine do januara 1947. godine član je Okružnog komiteta SKOJ-a u Sarajevu.

Od januara 1947. godine uključen je u rad Glavnog štaba za izgradnju pruge B. Šamac – Sarajevo.

Godine 1950. vraća se u rodno Visoko i vrši funkciju sekretara Komunističke partije Jugoslavije Visoko. Od proljeća 1951. godine do ljeta 1952. godine predsjednik je Sreskog narodnog odbora Visoko.

Funkciju predsjednika Narodnog odbora Općine Visoko obavlja u periodu od septembra 1955. do novembra 1960. godine.

Iako na visokim pozicijama u strukturama republičke vlasti često je boravio u Visokom i pomagao u rješavanju zajedničkih pitanja stanovništva općine Visoko. Između ostalih funkcija koje je obavljao u svom dugom i plodnom radnom vijeku bio je predsjednik Privredne komore BiH, potpredsjednik Vlade SR BiH (od 1974. do 1982. godine), potpredsjednik Izvršnog vijeća Skupštine SR BiH, predsjednik Skupštine SR BiH.

Član je Predsjedništva SR BiH do oktobra 1988. godine kada je morao napustiti funkciju i otići u penziju. Živi u Sarajevu.

Se živi

Nikola Radosavljević

Predsjednik Narodnog odbora opštine Visoko od 1960 – 1961. godine

Nikola Radosavljević, sin Danila i Teodore (Popić), rođen je 03. 11. 1930. godine u Podvincima kod Visokog. Osnovnu školu pohađao je u Brezi. Srednju tehničku školu mašinskog smjera završio je 1950. godine u Sarajevu, a Visoku školu političkih nauka 1965. godine u Beogradu.

Svoje prvo radno iskustvo stiče kao mašinski tehničar u Generalnoj direkciji za građevinske materijale u Sarajevu. Godine 1951. odlazi na služenje vojnog roka, a po povratku od 1952. do 1955. godine rukovodi Strojnim pogonom Rudnika mrkog uglja u Brezi. Za kratko vrijeme dokazuje se kao vrijedan radnik, sposoban rukovodilac, borac za razvoj samoupravnih socijalističkih odnosa i realizator stavova Saveza komunista Jugoslavije u čije članstvo biva primljen 1952. godine. Od 1955. do 1958. godine obavlja je dužnost direktora industrijskog preduzeća „Kovina“ u Visokom.

U periodu od ljeta 1959. do novembra 1960. godine bio je na dužnosti sekretara Općinskog komiteta SKJ Visoko.

Novembra 1960. godine izabran je na funkciju predsjednika Narodnog odbora opštine Visoko koju obnaša do kraja 1961. godine.

S funkcije predsjednika Narodnog odbora opštine odlazi na školovanje u Beograd. Nakon završetka školovanja godine, 1964. izabran je za predsjednika Opštinske konferencije SSRN Visoko.

Novembra 1966. godine imenovan je za sekretara Službe za industriju i rudarstvo Osnovne privredne komore Sarajevo, a u julu 1975. godine postavljen je za predsjednika ove Komore.

U maju 1977. godine dolazi u Radnu organizaciju Gradske saobraćaj Sarajevo, na dužnost direktora, što je ostao do iznenadne smrti, 28. 09. 1984. godine.

Radosavljević

Maksim Balorda

Predsjednik Skupštine opštine Visoko od 1962 – 1965. godine

Maksim Balorda, sin Đoke i Savke (Todorović), rođen je 15. 05. 1930. godine u Lješevu kod Visokog. Svi članovi njegove porodice, roditelji i šest braće, učestvovali su u Narodnooslobodilačkoj borbi tokom Drugog svjetskog rata. Brat Janko poginuo je 1942. godine i proglašen je narodnim herojem. Kao aktivni član Studentskog revolucionarnog pokreta družio se sa revolucionarima – intelektualcima što je uticalo da se čitava porodica rano priključi NOB-u. Tako se i Maksim, kao trinaestogodišnjak, uključuje u borbu. Po završetku rata, učestvuje u obnovi zemlje i izgradnji pruga Brčko-Banovići i Šamac-Sarajevo. Završio je gimnaziju i Pravni fakultet Univerziteta u Sarajevu.

Funkciju obavlja u periodu od januara 1962. godine do aprila 1965. godine, prvo u zvanju predsjednika Narodnog odbora Opštine, a zatim u zvanju predsjednika Opštinske skupštine Visoko. U tom svojstvu dao je veliki doprinos u izgradnji svog grada. U to vrijeme gradio se vodovod, gradske saobraćajnice, Dom kulture i zgrada današnje gimnazije. Stalno je bio u pokretu i neposrednom kontaktu s građanima.

Bio je angažovan u radu privrednih asocijacija uz lični doprinos koncipiranju velikog broja razvojnih projekata. Bio je pet godina generalni direktor Kombinata „Bratstvo“ iz Novog Travnika. Na čelu ovog kolektiva mnogo je doprinio na izgradnji fabrika u Donjem Vakufu, Bosanskoj Dubici, Derventi i drugim mjestima.

Više godina bio je na funkciji sekretara Republičkog SIZ-a za željeznice BiH. U cilju modernizacije i razvoja željezničkog saobraćaja bio je pobornik i protagonist ideje o kompatibilnosti saobraćaja i zagovornik rentabilnosti željezničkog saobraćaja. Veoma je značajan njegov doprinos u proširenju i izgradnji Luke Ploče. Jedan je od autora ideje o izgradnji pruge Tuzla-Zvornik. Na nivou Jugoslovenskih željeznica zapaženo je njegovo zalaganje za tehnološko jedinstvo jugoslovenskih željeznica.

Posljednje godine svog radnog vijeka proveo je na dužnosti člana Delegacije BiH u Vijeću republika i pokrajina Skupštine Jugoslavije. Na ovoj dužnosti došla je do izražaja njegova višedimenzionalnost kao borca, omladinskog i sindikalnog rukovodioca, narodnog poslanika, gradonačelnika, i nuda sve uspješnog privrednog rukovodioca. Za svoj rad dobio je brojna društvena priznanja i odlikovanja, od Ordena za hrabrost, Ordena rada sa srebrnim vijencem, Ordena zasluga za narod sa srebrnom zastavom, Ordena bratstva i jedinstva sa srebrnim vijencem, do Ordena Republike sa srebrnim vijencem, te velikog broja plaketa i zahvalnica. Umro je 06. 08. 1991. godine.

M. Balorda

Mustafa Skopljak

Predsjednik Skupštine opštine Visoko od 1965 – 1969. godine

Mustafa Skopljak, sin Hašima i Atife (Ramić), rođen je 14. aprila 1930. godine u Visokom. Osnovno obrazovanje i kožarski zanat završio je u Visokom. Kao član SKOJ-a i SKJ završio je partijsku političku školu. U periodu od 1960. do 1964. godine studirao je na Visokoj privrednoj školi u Sarajevu.

U svom kratkom, ali iskustvom bogatom životu, obavljao je niz odgovornih poslova i dužnosti. Prvo zaposlenje dobiva u Kožari „7. april“, kao proizvodni radnik, a nakon toga postaje upravnik Pogona galerije pa Fabrike konfekcije. Bio je direktor firmi „Pređa“ i „Bjelašnica“, GP „Zvijezda“ i ponovo „Pređa“ koja pod njegovim rukovodstvom prerasta u Fabriku tekstilne industrije „Viteks“ Visoko.

Predsjednik je Općinskog vijeća Saveza sindikata Visoko u periodu 1955-1956. godine.

Na funkciji predsjednika Skupštine opštine Visoko bio je u periodu od aprila 1965. do aprila 1969. godine.

Od brojnih aktivnosti i rezultata postignutih u periodu obavljanja dužnosti predsjednika Skupštine opštine izdvaja se donošenje Programa razvoja osnovnog školstva koje prati izgradnja škola, petorazredne u Radovljtu, osmogodišnje na Bucima, četverorazredne u Podvincima i Srhinju, a na Dan republike 1968. godine otvorena je nova zgrada Gimnazije u Visokom. Ostvareni su značajni rezultati u svim sferama društvenog života. Izgrađen je most u Bucima, sa radom je otpočeo Centar za socijalni rad Visoko, kao samostalna ustanova, te formiran Dom kulture.

Osnivaju se mjesne zajednice i definišu nadležnosti građana putem samoupravljačkog sistema te se između ostalog gradi vodovodna mreža u gradskim naseljima i u selima.

Ulažu se sredstva u rekonstrukciju Kožarskog kombinata, Viteksa, grade se nove poslovne prostorije Veleprometa.

Dobitnik je Sedmoaprilskog priznanja grada Visokog, 1969. godine. Pored ovog priznanja brojna su i druga – Medalja rada, Orden Republike sa brončanim vijencem, Orden za vojne zasluge sa srebrnim mačevima.

Aktivno prati i pomaže rad Društva za tjelesno vaspitanje „Partizan“ i u prvim godinama nakon osnivanja postaje član Nadzornog odbora Društva. Bio je član Sreskog komiteta Narodne omladine, Sreskog odbora SSRN, Opštinskog komiteta SK, predsjednik Gradskog i Opštinskog komiteta Narodne omladine. Nakon završetka mandata predsjednika Skupštine opštine Visoko bio je poslanik Skupštine SR Bosne i Hercegovine i imenovan je za direktora Ugostiteljske radne organizacije pri ŽTO – Sarajevo. Nakon toga, imenovan je na mjesto direktora SIZ-a za stanovanje i komunalne djelatnosti Visoko. Neposredno prije smrti bio je direktor HUT-a Visoko. Umro je 23. februara 1982. godine.

Mustafa Skopljak's signature, written in blue ink.

Ćamil Zečević

Predsjednik Skupštine opštine Visoko
od 1969 – 1971. godine

Ćamil Zečević, sin Safet-bega i Hibe (Vatrenjak), rođen je 6. aprila 1938. godine kao jedino dijete u porodici u kojoj su njegov otac i djed bili gradonačelnici Visokog.

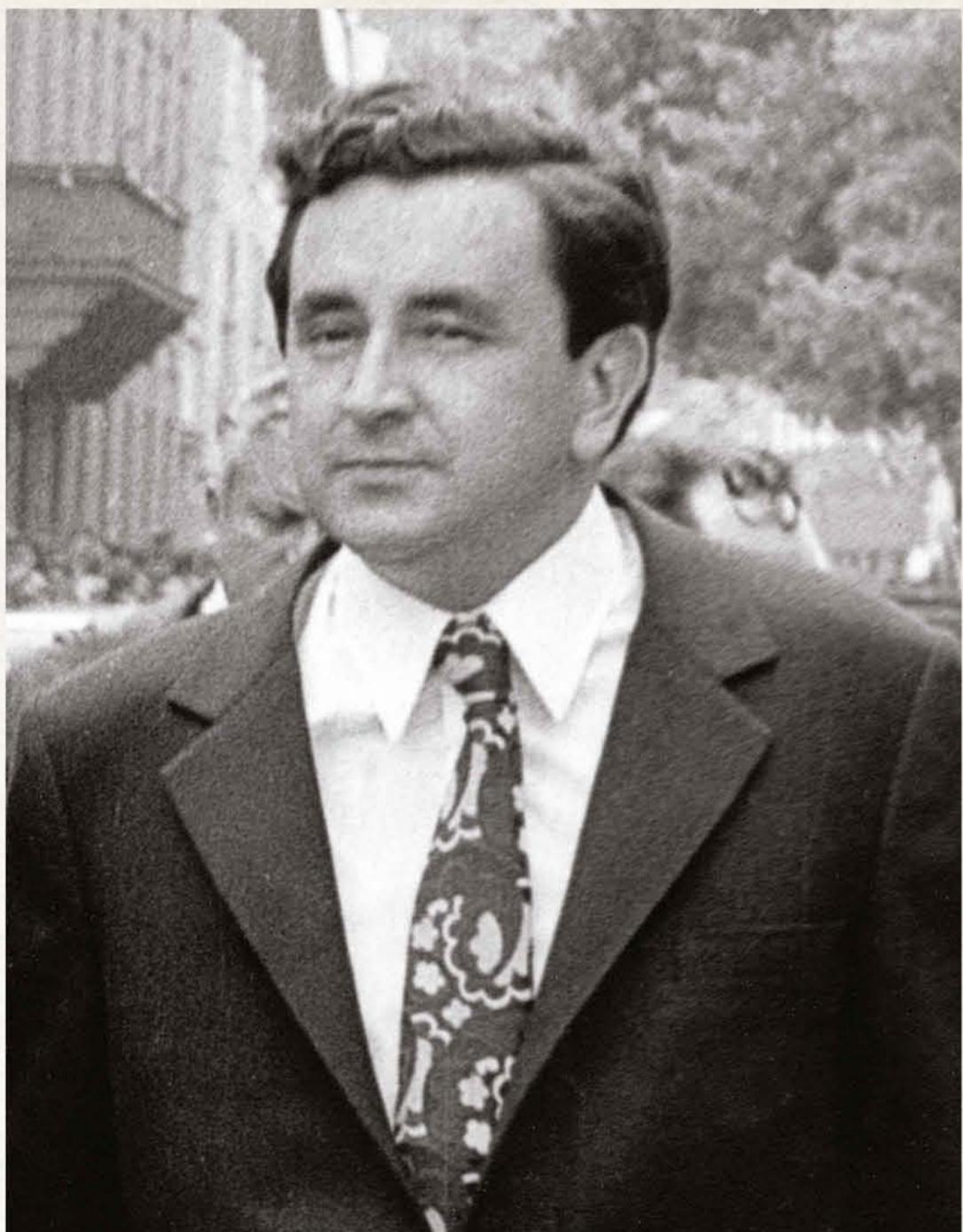
Osnovnu školu završava u Visokom, nakon čega prelazi kod rodbine u Sarajevo gdje nastavlja školovanje u Srednjoj ekonomskoj školi, a zatim na Ekonomskom fakultetu Univerziteta u Sarajevu. Završetkom fakulteta i odslužnjem vojnog roka vraća se u rodno Visoko 1966. godine i počinje radni vijek kao jedan od rukovodilaca građevinskog preduzeća „Zvijezda“ Visoko. Na ovoj poziciji ostaje sve do izbora za predsjednika Skupštine opštine Visoko.

Funkciju predsjednika Skupštine opštine obavlja od aprila 1969. godine do oktobra 1971. godine.

Opština u tom periodu bilježi značajne razvojne rezultate što budi interes republičkih organa čiji predstavnici vrlo često posjećuju Visoko i visočke industrijske pogone. Ovo rezultira posjetom predsjednika Republike Jugoslavije Josipa Broza Tita Visokom, 6. maja 1971. godine. Zajedno sa ostalim vodećim ljudima Visokog, u svojstvu predsjednika Skupštine opštine dočekuje Tita i sa njim zajednički otvara nove proizvodne kapacitete preduzeća KTK Visoko.

Neki od zapaženih projekata realiziranih u vrijeme njegovog mandata iz oblasti komunalne infrastrukture su elektrifikacija naselja Grajani, Zagorice i Tušnjići u Mjesnoj zajednici Buci, te izgradnja vodovoda u selima Kula Banjer i Ozrakovići. Izgrađeni su i novi putevi, betonski mostovi u Čekrčićima i Lozniku, renoviran je Zadružni dom za potrebe škole u Bucima i izgrađene nove zgrade škola u Srhinju, Podvincima i Malim Trnovcima. Također, počinje izgradnja zgrade nove pošte, izvršene su pripreme za izgradnju hotela „Visoko“, te otvoren Planinarski dom na Bucima. Osnovano je Gradsко pokopno društvo.

Nakon isticanja mandata radne aktivnosti nastavlja u Sarajevu kao pomoćnik sekretara privrede Izvršnog vijeća BiH. Potom prelazi u „Energoinvest“ koji je u to vrijeme smatran najvećim preduzećem i najvećim izvoznikom u bivšoj Jugoslaviji. U „zlatnim danima“ Energoinvesta uspješno obavlja funkciju potpredsjednika Uprave sve do iznenadne smrti 1989. godine.

Ćamil Zečević

Nusret Mulagić

Predsjednik Skupštine opštine Visoko
od 1971 – 1978. godine

Nusret Mulagić, sin Derviša i Saibe (Arnautović), rođen je 11. augusta 1934. godine u Visokom. Srednju ekonomsku školu završio je u Sarajevu. Oktobra 1959. godine upisao je Ekonomski fakultet Univerziteta u Sarajevu.

Na funkciji predsjednika Skupštine opštine Visoko bio je u periodu od oktobra 1971. godine do aprila 1978. godine.

Period njegovog rada obilježen je velikim investicionim ulaganjima u industriju i procesom reorganizovanja i prilagođavanja novim ustavnim principima iz 1974. godine. Delegatski sistem postaje osnova konstituisanja i djelovanja skupština svih društveno-političkih zajednica te Mulagić postaje prvi predsjednik delegatske Skupštine opštine Visoko.

U tom periodu bilježi se dinamičan razvoj općine - porast broja zaposlenih, društvenog proizvoda, nacionalnog dohotka po stanovniku i porast prosjeka ličnih dohodaka. Posebna pažnja se poklanja obrazovanju mlađih – te se otvaraju osnovne škole u Moštru, Velikom Čajnu, Dobrinju i na Bucima, a takođe i Niža muzička škola u Visokom.

Od investicionih ulaganja izdvajaju se: izgradnja i puštanje u rad novih objekata „Veleprometa“ – novi objekti za skladišta i nova Fabrika za pakovanje robe „Vispak“, proširenje i rekonstrukcija Fabrike konfekcije i Fabrike obuće, izgradnja nove livnice, nove Fabrike opekarskih proizvoda. Radi se na urbanizaciji sela - izgrađeno je oko 150 vodovoda u selima, oko pedeset km lokalnih puteva, asfaltirane mnoge gradske ulice. Izgrađen je novi hotel „Visoko“, nova zgrada Doma zdravlja, nova zgrada Pošte, Vatrogasni dom, novi sportski tereni u gradu i na selima, počela je sa radom Radio-stanica Visoko, otvoren Umjetnički atelje likovnih radnika Visokog.

Nusret Mulagić dobitnik je Sedmoaprilskog priznanja grada Visokog koje mu je dodijeljeno 1978. godine, a takođe i brojnih drugih plaketa, priznanja i odlikovanja za lični i društveno-politički angažman kao što su: - značka sa bronzanim vijencem Planinarskog saveza Bosne i Hercegovine za naročite zasluge u razvoju planinarstva, - zlatna plaketa „21. maj 1942. godine“ za posebne zasluge u razvoju vazduhoplovnih organizacija u Bosni i Hercegovini, - priznanje Društva za sportsku rekreaciju i fizičko vaspitanje „Partizan“ Visoko za izvanredne rezultate na razvoju sportske rekreacije i unapređenju fizičke kulture u Visokom. Po završetku mandata postavljen je na mjesto direktora Komunalnog preduzeća „Visočica“ Visoko, a potom radi u KTK „Visoko“. Umro je 30. 06. 1999. godine.

Ahmet Handžija

Predsjednik Skupštine opštine Visoko
od 1978 – 1982. godine

Ahmet Handžija, sin Avde i Atife (Avdagić), rođen je 01. 12. 1936. godine u visočkoj radničkoj porodici. U ranom djetinjstvu ostao je bez oca. Četiri razreda osnovne škole i četiri razreda gimnazije – tadašnju malu maturu završio je u Visokom. Školovanje je nastavio u Srednjoj ekonomskoj školi u Sarajevu, a zatim na Ekonomskom fakultetu Univerziteta u Sarajevu. Kao jedan od prvih diplomiranih ekonomista u TP „Velepromet”, gdje je započeo svoju profesionalnu karijeru, od samog početka obavlja je rukovodeće poslove uključujući i mjesto generalnog direktora.

U periodu od aprila 1978. do aprila 1982. godine obavlja je dužnost predsjednika Skupštine opštine Visoko. Bilo je to vrijeme kada je Visočka općina zahvaljujući jakim privrednim subjektima kao što su KTK, Velepromet, Viteks, Kovina, Zvijezda i drugi imala izuzetno visok rejting u tadašnjoj Jugoslaviji, pa i šire.

Neki od najznačajnijih projekata realiziranih u periodu njegovog mandata su: nova ambulanta Doma zdravlja na Bucima, novi betonski most na Bucima, novo obdanište u Prijekom, zgrada Privredne banke i uprave „Veleprometa“, Planinarski dom u Goranima, industrijska pekara „Klas“, sportski tereni u Luci, početak izgradnje Srednjoškolskog centra i Zanatskog centra „Sebilj“, te novih stanova u Lukama.

Bio je dugogodišnji član Privredne komore sarajevske regije, a tokom agresije 1992-1995 bio je opunomoćenik ministra za privredu sarajevskog okruga za područje van opkoljenog Sarajeva.

U mladosti se bavio amaterskim kulturnim radom u folklornoj sekciji KUD „Ognjen Prica“ Visoko kao i u amaterskom pozorištu u Visokom. Za svoj rad dobio je više priznanja, od kojih se posebno izdvaja Sedmopriljska nagrada grada Visokog i Orden zasluga za narod sa srebrnom zvijezdom.

Izuzetno je volio svoj grad, svoje Visoko i nije želio iskoristiti priliku da ode i radi u Sarajevu.

Umro je kao penzioner, 08. 06. 2007. godine.

Tvrtko Markotić

Predsjednik Skupštine opštine Visoko
od 1982 – 1983. godine

Tvrtko Markotić, sin Luke i Lucije (Buntić) rođen je 8. februara 1935. godine u Bugojnu. Osnovnu školu i gimnaziju završio je Visokom, a diplomirao na Prirodno-matematičkom fakultetu Univerziteta u Sarajevu. Prvo zaposlenje dobio je u Osnovnoj školi „Ognjen Prica“ u Visokom gdje je radio kao profesor, a kasnije i direktor škole.

Funkciju predsjednika Skupštine opštine Visoko obnašao je u periodu od aprila 1982. godine do aprila 1983. godine.

Bio je član Izvršnog odbora Skupštine opštine Visoko, član Opštinske konferencije SK, sekretar Opštinskog komiteta SK, član Savjeta Zavičajnog muzeja Visoko, potpredsjednik Općinskog odbora SDP Visoko, član Općinskog vijeća SO Visoko do 2000. godine.

Za njegovog mandata otvoren je novi Srednjoškolski centar „Janko Balorda“ čija je izgradnja predviđena Srednjoročnim planom razvoja opštine za period 1981-1985. godine. Izvršen je premjer zemljišta i regulacija potoka Kraljevac u ulici Tabhanska. U septembru 1982. godine na upotrebu je predat najsavremeniji i prostorno najveći prodajni objekat u Visokom – Robna kuća „Vema“.

I pored teških i složenih uslova za realizaciju privrednih aktivnosti, ostvarenja u oblasti materijalne proizvodnje bila su čak i veća od planiranih, a ekomska stabilizacija je bila dugoročan zadatak Općine.

Najveći dio života posvetio je odgoju i obrazovanju i usavršavanju odgojno-obrazovnog sistema na području općine Visoko. Kao prosvjetni, kulturni, sportski i društveno-politički radnik dao je krupan doprinos svom gradu. Trudio se oplemeniti mlade ličnosti, učenike i razvijati u njima sve ljudske vrijednosti koje čovjek može posjedovati. Radeći kao profesor, pedagoški i organizacioni rukovodilac, pomoćnik direktora i direktor škole dobio je mnoga priznanja.

Dobitnik je „Sedmoaprilskog priznanja grada Visoko“ 1972. godine, a neka od brojnih priznanja su i Orden rada sa srebrnim vijencem od predsjednika Tita, Orden zasluga za narod sa srebrnom zvijezdom, priznanje za uspješan rad na razvoju i propagandi Društva „Partizan“, priznanje rukometnog kluba „Bosna“.

Doprinos u razvoju fizičke kulture i sporta u Visokom dao je aktivno se baveći sportom kao član DTV „Partizan“ i uspješan rukometni, vježbač, fudbaler, prednjak. Od osnivanja 1954. godine bio je član rukometne ekipе Srednjoškolskog sportskog društva „Mladost“ koje je djelovalo pri Državnoj realnoj gimnaziji u Visokom, koje će se od 1960. godine zvati RK „Bosna“, odnosno u periodu od 1970. godine do 1991. godine „Viteks“ Visoko. Penzionisan je 1. septembra 1991. godine kao uposlenik Republičkog sekretarijata za unutrašnje poslove SRBiH – OSUP Visoko. Umro je 26. maja 2001. godine.

tvrtko markotić

"MLADOST" Visoko, 01.09.1955.
Polufinalni rukometni turnir za prvaka Bosne i Hercegovine igran na travi nogometnog igrališta
Gradskog stadiona u Visokom
Slike: BERBEROVIĆ Fuad, PROTUDER Ozren, ĐOKIĆ Budimir, BONIĆ Božo, BOJIĆ Ahmet,
BURIĆ Sead, DOLAN Hazim, MARKOTIĆ Tvrtko, PERENDA Ismet.

Bogomir Meić

Predsjednik Skupštine opštine Visoko
od 1983 – 1985. godine

Bogomir Meić, sin Petra i Marije, rođen je 01. 01. 1935. godine u Orlanima na Kosovu, kao treće od sedmoro djece. Osnovnu i srednju školu završio je u Visokom.

Funkciju predsjednika Skupštine opštine Visoko obavljao je kontinuirano u dva mandata, u periodu od aprila 1983. godine do aprila 1985. godine.

Tokom mandata predsjednika Skupštine opštine ostvario je značajne rezultate u radu nastavljajući realizaciju Srednjoročnog razvojnog plana za period 1981-1985. godine. Uprkos poteškoćama oko snabdijevanja sirovinama i repromaterijalima privreda je poslovala veoma uspješno. Zabilježen je rast izvoza visočkih privrednih giganata „Viteksa“ i „KTK“ Visoko. U okviru Radne organizacije „Zvijezda“ završen je novi pogon Fabrike građevinskog materijala. U ljeto 1984. godine otvoren je novoizgrađeni objekat Autobuske stanice „Centrotransa“, a na Dan ustanka 27. jula svečano je predat na upotrebu Zanatski centar „Sebilj“ i Dom zanatlija. Iste godine na upotrebu je predat asfaltni put u Vratnici, a u Donjem Moštru izgrađena i započela sa radom IGM-ova Fabrika ciglarskih proizvoda. U okviru doprinosa unapređenja stočarstva otvorena je novosagrađena Veterinarska stanica u Gračanici. Iste godine započela je izgradnja sportske dvorane u Visokom.

Pružao je punu podršku i angažman u brojnim sportskim i kulturnim događanjima iz tog perioda kao što je Zimska olimpijada u Sarajevu (1984) i Svjetsko prvenstvo aero-modelara u Livnu (1984), te tradicionalni Susreti Zija Dizdarević u Visokom.

Nakon završenog mandata preuzima funkciju predsjednika MOK-a SK Visoko koju obavlja u dva mandata. Nakon ove dužnosti vraća se u „Viteks“ Visoko gdje radi do penzije početkom 1992. godine. Dobitnik je Ordena rada sa zlatnim vijencem, 1989. godine. Poginuo je od eksplozije granate, 29. 08. 1992. godine u pedeset sedmoj godini života.

Bogomir

Hazim Karamehić

Predsjednik Skupštine opštine Visoko od 1985 - 1986. godine

Hazim Karamehić, sin Mustafe i Bahrije (Kadić), rođen je 01. 02. 1941. godine u Visokom. Osnovnu i srednju školu završio je u Visokom, a Građevinski fakultet u Sarajevu, 1968. godine.

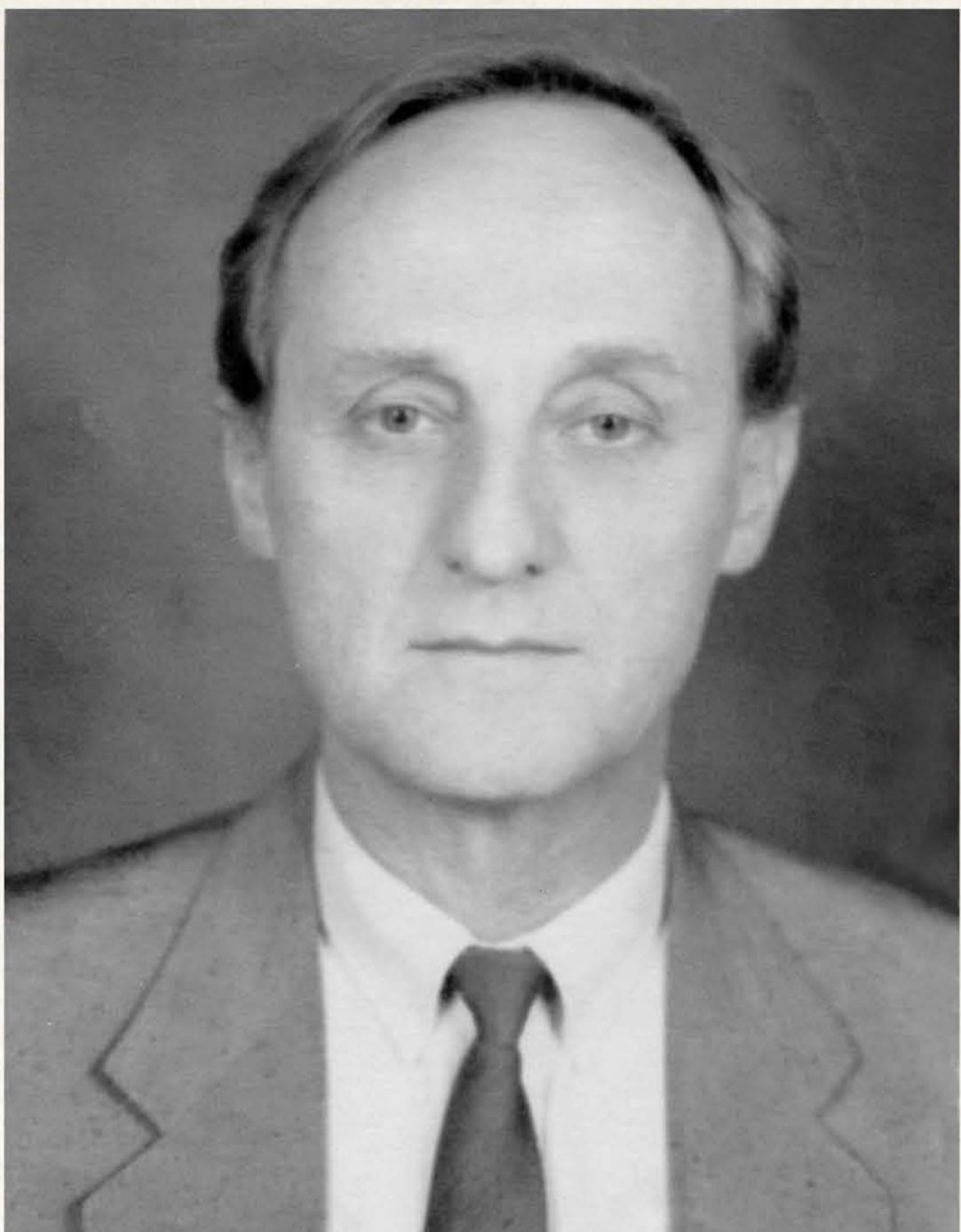
Nakon završenog fakulteta punih dvadeset godina radio je u GIP „Zvijezda“ Visoko na dužnostima od pripravnika do generalnog direktora.

Na funkciji predsjednika Skupštine opštine Visoko bio je u periodu od aprila 1985. godine do aprila 1986. godine.

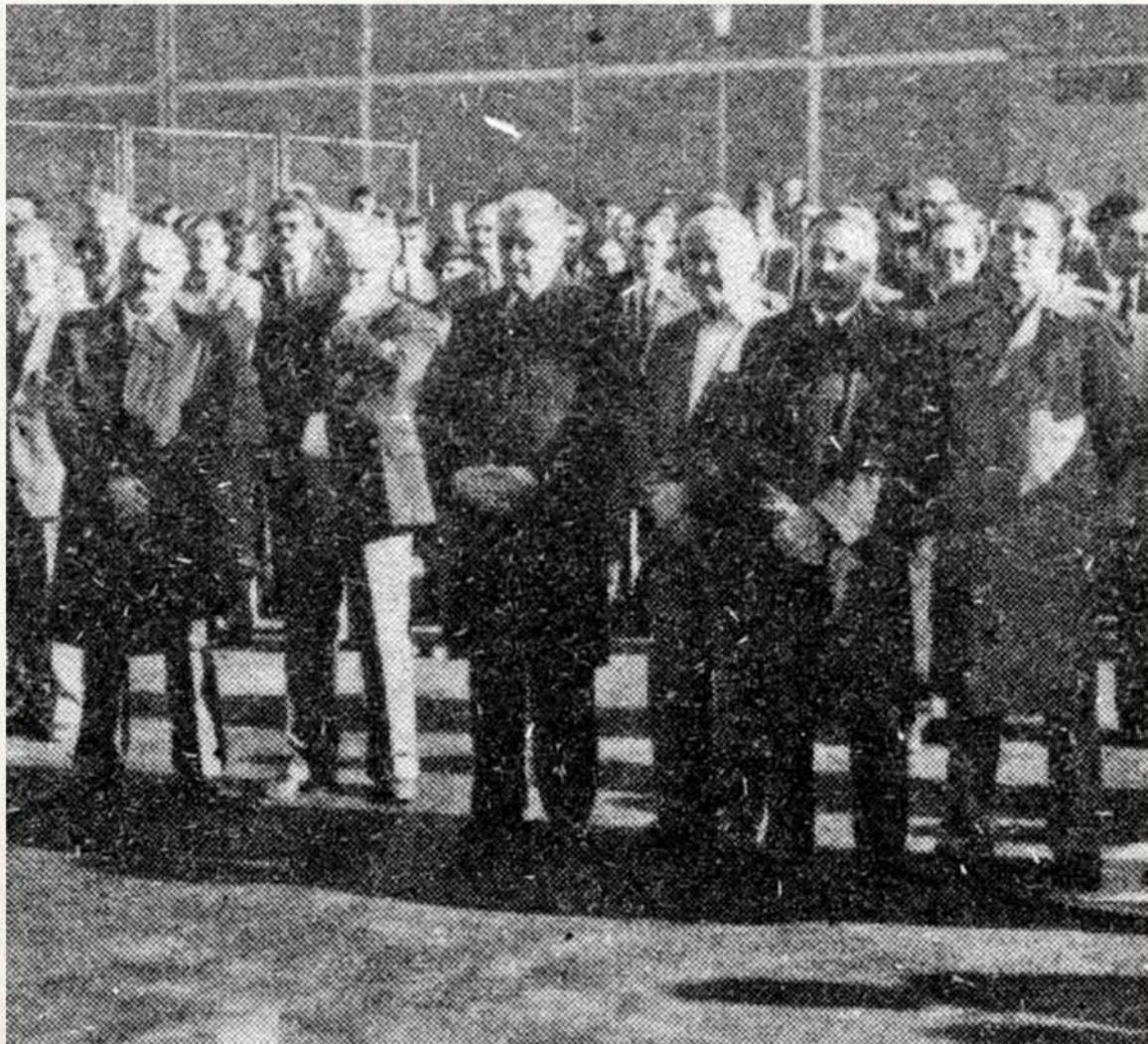
Jednu godinu obavljao je i dužnost predsjednika Opštinskog komiteta Saveza komunista, u periodu od aprila 1982. do aprila 1983. godine. U periodu obavljanja čelne funkcije Općine inicirao je i proveo referendum za dugoročni projekat rješenja problema vodosnabdijevanja na području općine Visoko.

Kao rukovodilac GIP „Zvijezda“ učestvovao je i rukovodio izgradnjom kapitalnih objekata nastalih u Visokom u tom periodu, od stambenog naselja u Lukama i Bijele džamije, preko Vispaka, Srednjoškolskog centra sa sportskom dvoranom, Doma zdravlja, Pošte, Zanatskog centra i drugih. Inicijator je i realizator izgradnje nove Fabrike opekarskih blokova IGM Visoko.

Vrijeme od 1988. godine do 2012. godine proveo je na radu u inostranstvu. Živi u Visokom.

4/11

Mirko Lečić

Predsjednik Skupštine opštine Visoko od 1986 – 1988. godine

Mirko Lečić, sin Dušana i Mileve (Petrović), rođen je 06. 03. 1948. godine u Visokom. Osnovnu školu i gimnaziju završio je u Visokom, a Pravni fakultet na Univerzitetu u Sarajevu.

Po završetku školovanja zapošljava se u Opštinskom tužilaštvu u Visokom. U periodu od 1978. do 1982. godine bio je na dužnosti predsjednika Izvršnog odbora Skupštine opštine Visoko. Nakon toga se vraća u Opštinsko tužilaštvu.

Na dužnosti predsjednika Skupštine opštine Visoko bio je od aprila 1986. godine do aprila 1988. godine, u dva mandata po godinu dana.

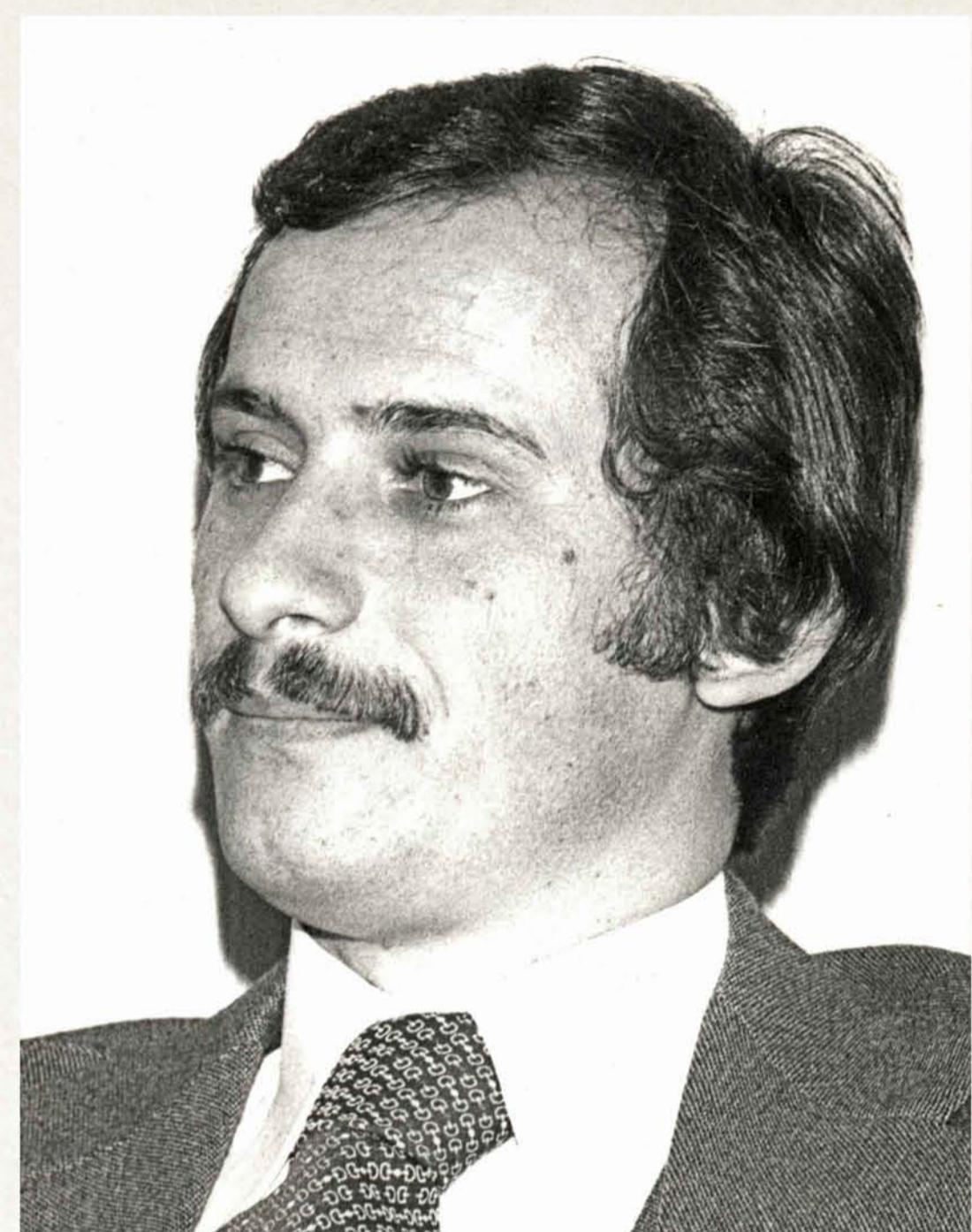
Period u kojem je bio na čelu Skupštine opštine Visoko u segmentu privrede karakteriše porast fizičkog obima proizvodnje. Ključni nosioci razvoja KTK „Visoko”, „Velepromet” i TI „Viteks” izgradnjom novih pogona u tom periodu proširuju proizvodne kapacitete. KTK gradi Fabriku obuće u Goruši i novu Galanteriju, Viteks otvara nove pogone „Domaće radinosti” i „Fabrike pokrivača” te Trgovačka mreža otvara nove prodavnice. „Kovina” je dobila novu bravariju.

Posebno je značajno otvaranje višenamjenskog objekta Kulturno-sportskog centra „Mladost” čija je gradnja počela jula/augusta 1984. godine.

Velika pažnja poklanja se razvoju poljoprivrede – kultivisanju neplodnog zemljišta, nabavci poljoprivredne mehanizacije, podršci razvoju stočarstva. Zbog problema velikog broja nezaposlenih izglasava se Samodoprinos za produktivno zapošljavanje te se radi na rješavanju obezbjeđenja pitke vode za pojedine mjesne zajednice.

Od rane mladosti aktivan je član Odreda izviđača „Janko Balorda”, kao i Društva za tjelesno vaspitanje „Partizan” Visoko. Zapažene rezultate postigao je u disciplinama gimnastika i „partizanski višeboj”. Bio je član Stručnog odbora Društva i organizator mnogobrojnih takmičenja masovnog karaktera za šta je dobio brojna društvena priznanja i priznanja Saveza „Partizan” BiH. Jedan je od članova DTV „Partizan” posebno zaslužnih za razvoj sporta u Visokom.

Po završetku mandata vraća se u Općinsko javno tužilaštvo i radi kao javni tužilac do 1994. godine. Nakon agresije na RBiH radi kao tužilac u Općinskom tužilaštvu u Kakanju (2001-2002), potom u Tužilaštvu Kantona Sarajevo (2003-2007) te radni vijek završava kao tužilac u Državnom tužilaštvu Bosne i Hercegovine u Sarajevu, 2015. godine. Živi u Visokom.

Faik Hodžić

Predsjednik Skupštine opštine Visoko od 1988 – 1990. godine

Faik Hodžić, sin Abdurrahmana i Halide (Oruč), rođen je 21. 08. 1935. godine u Visokom. Osnovnu školu završio je u Visokom, a srednju školu mašinskog smjera u Brezi. Prvo zaposlenje dobija u Strojnem pogonu Rudnika mrkog ulja u Brezi, 1953. godine. Nastavak radnog vijeka provodi u nekoliko firmi: „Kovina“ Visoko, Termoelektrana Kakanj, „Viteks“ Visoko i „KTK“ Visoko gdje radi do odlaska u penziju.

Političku karijeru započeo je 1968. godine kao sekretar Sekretarijata opštinskog komiteta Saveza komunista Jugoslavije i na toj funkciji ostaje do 1972. godine.

U periodu od 1984 do 1986. godine bio je predsjednik Izvršnog odbora Skupštine opštine.

Na funkciji predsjednika Skupštine opštine Visoko bio je u periodu od aprila 1988. godine do decembra 1990. godine.

Zahvaljujući bogatom radnom i političkom iskustvu izabran je za poslanika Skupštine Bosne i Hercegovine u periodu od 1985 – 1989. godine. U tom periodu bio je i predsjednik Upravnog odbora Vodoprivrede BiH. Pored toga, bio je i predsjednik Skupštine zajednice opština BiH.

Dobitnik je brojnih priznanja od čega se posebno izdvaja Sedmoaprilska nagrada grada Visokog koju je dobio 1970. godine. Živi u Visokom.

Hodžić F

Kenan Jusufbašić

Predsjednik Skupštine opštine Visoko
od 1990 – 2000. godine

Kenan Jusufbašić, sin Edhema i Nadžije (Burić), rođen je 24. 02. 1950. godine u Travniku. Osnovnu školu završio je u Visokom, a Elektro-tehničku srednju školu u Sarajevu. Zvanje dipl. ing. mašinstva stekao je na Univerzitetu u Sarajevu.

Po završetku studija radio je u Termoelektrani „Kakanj”, a poslije u ZOIL Sarajevo, podružnica Visoko.

Za predsjednika Skupštine opštine Visoko imenovan je decembra 1990. godine i na toj dužnosti ostaje do maja 2000. godine. Shodno prilikama nastalim agresijom na RBiH, 6. aprila 1992. godine donesena je Odluka o proglašenju vanrednog stanja i neposredne ratne opasnosti. Istog dana formirano je Predsjedništvo Skupštine opštine Visoko koje će rukovoditi opštenarodnim otporom na području opštine na čelu sa predsjednikom Kenanom Jusufbašićem. Odlukom Vijeća općine od 27.07.1994. godine izabran je za načelnika općine Visoko u prijelaznom periodu. Dužnosti se razrješava 27. 05. 2000. godine.

Period agresije od 1992. do 1995. godine ostaće zabilježen kao najteže razdoblje u novoj historiji Bosne i Hercegovine, a samim tim i općine Visoko.

Odmah spočetka agresije u Visokom je locirana regionalna komanda Armije RBiH – Štab Vrhovne komande – Odsjek Visoko. Logistički dio ove komande prerasta u Glavni logistički centar (GLOC) za opremanje i snabdijevanje svih jedinica Armije. U julu 1992. godine Predsjedništvo Skupštine opštine Visoko donosi Odluku o izgradnji aerodroma na području općine Visoko i već u oktobru prvi avion slijeće na Visočki aerodrom dovozeći neophodna sredstva veze. Tokom agresije Općina Visoko je brinula o potrebama stanovništva i oružanih snaga prehrambenim artiklima i robom široke potrošnje, ne samo na svojoj nego i na teritoriji drugih općina.

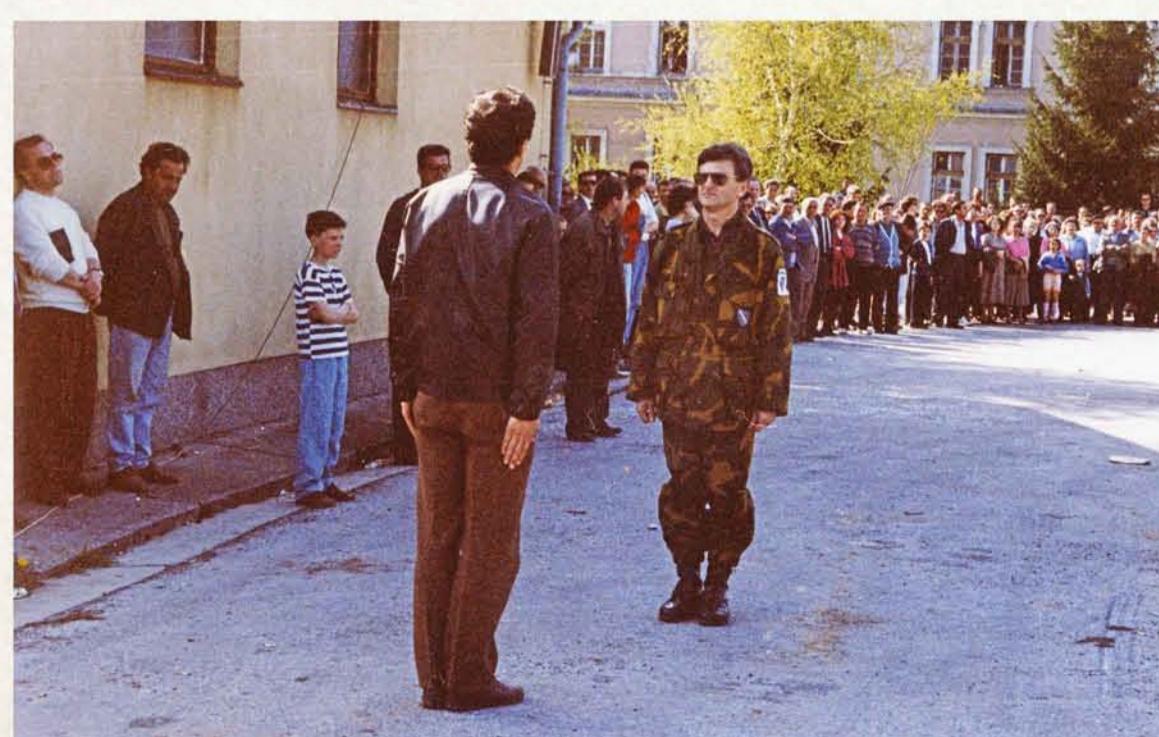
Prestankom ratnih dejstava radi na aktivnostima revitalizacije, obnove i razvoja općine Visoko.

Od 2000. godine, po završetku mandata, do iznenadne smrti 26. 06. 2008. godine zaposlen je na dužnosti direktora JP „Aerodrom Visoko“. Poseban segment života i rada Kenana Jusufbašića odnosi se na njegove sportske uspjehe u oblasti aero-modelarstva. Najtrofejniji sportista Visokog, bio je osam puta državni prvak, a njegova ekipa iz Aero-kluba „Izet Kurtalić“ petnaest puta bila je prvak Jugoslavije. Na Evropskom prvenstvu u Italiji 1996. godine osvojio je zlatnu medalju predvodeći tročlanu ekipu BiH. Na osnovu rezultata sa Svjetskog prvenstva u Izraelu proglašen za najboljeg sportistu Bosne i Hercegovine 1999. godine, a aviomodelarska reprezentacija za najbolju ekipu Bosne i Hercegovine.

Dobitnik je najvećeg društvenog priznanja za sportske rezultate - Sedmoaprilskog priznanja grada Visokog" 1969. godine.

A handwritten signature in black ink, appearing to read "Jusufbašić".

Faruk Salčinović

Načelnik općine Visoko od 2000 - 2004. godine

Faruk Salčinović, sin Hasana i Vahide (Vražić), rođen je 19. 03. 1955. godine u Visokom. Osnovnu školu i gimnaziju završio je u Visokom, a Poljoprivredni fakultet na Univerzitetu u Sarajevu. Bio je zaposlen u SOUR „Velepromet” - RO „Koprodukt” i RO „Agrocoop” d.d. Visoko. Bio je delegat Vijeća udruženog rada općine Visoko, a od 1988-1990. njegov predsjednik. U istom periodu član je Komisije za društveni nadzor i predsjednik Komisije za arondaciju.

Obavljao je i dužnost predsjednika Upravnog odbora RO „Veleprodaja-Agrocoop” Visoko i člana Upravnog odbora „Velepromet”-a Visoko. Bio je i član predsjedništva Konferencije SSO Visoko.

Bio je uključen u odbrambeno-oslobodilački rat od 1991. godine kao pripadnik Rezervnog sastava milicije. Ranjen je 1992. godine, a demobilisan 1995. godine.

Obavljao je dužnost direktora Direkcije za obnovu i razvoj općine Visoko od 1998. godine do 2000. godine. U istom periodu bio je poslanik Skupštine ZE-DO kantona i član Komisije za izbor i imenovanja Skupštine.

Funkciju načelnika općine Visoko obavljao je u periodu od maja 2000. godine do novembra 2004. godine.

Za vrijeme mandata općinskog načelnika, u fokusu aktivnosti bilo je pitanje implementacije povrata imovine. Posebno važno bilo je rješavanje problema smještaja izbjeglica i raseljenih lica, pripadnika tzv. „senzitivne populacije”, koji su iz četrnaest bh općina živjeli na području općine Visoko. U tom periodu započeto je regulisanje pitanja proširenja vodovodne mreže i pitanja poboljšanja putne i PTT infrastrukture, usvojen je Prostorni plan i dovedena do kraja izgradnja Spomen obilježja šehidima i poginulim borcima općine Visoko.

Nakon isticanja mandata bio je općinski vijećnik i član radnih tijela Općinskog vijeća Visoko u više mandata. U periodu od 2008. godine do 2012. godine bio je predsjednik Komisije za Statut i propise Općinskog vijeća Visoko.

Član je Agronomiske komore Federacije BiH. Od 2002. do 2004. godine u prvom mandatu obavljao je dužnost predsjednika Skupštine „SERDE” – Sarajevske ekonomske regionalne razvojne agencije.

Bio je potpredsjednik OOSDP BiH Visoko, a od 2009. do 2013. godine predsjednik OO SDP BiH Visoko. Bio je zaposlen u Zemljoradničkoj zadruzi „Visoko”.

Aktivno se bavio nogometom, te bio predsjednik Skupštine NK „Bosna” i član UO NK „Bosna” Visoko. Bio je i sportski izvještač.

Živi i radi u Visokom, gdje od 2010. godine obavlja dužnost direktora JU KSC „Mladost” Visoko.

A handwritten signature in blue ink, appearing to read "F. Salčinović".

Munib Alibegović

Načelnik općine Visoko od 2004 - 2012. godine

Munib Alibegović, sin Ešrefa i Halime (Ganić), rođen je 12. januara 1961. godine u Donjem Moštru kod Visokog. Osnovnu školu završio je u Donjem Moštru, a potom Gimnaziju u Visokom. Zvanje diplomirani inženjer arhitekture stekao je na Arhitektonskom fakultetu Univerziteta u Sarajevu. U svom profesionalnom angažmanu bio je direktor Hotela „Visoko”, vodio je izdavačku djelatnost u preduzeću „Naba”, a u periodu 2002- 2004. godine obavljao je dužnost pomoćnika načelnika za opću upravu Općine Visoko.

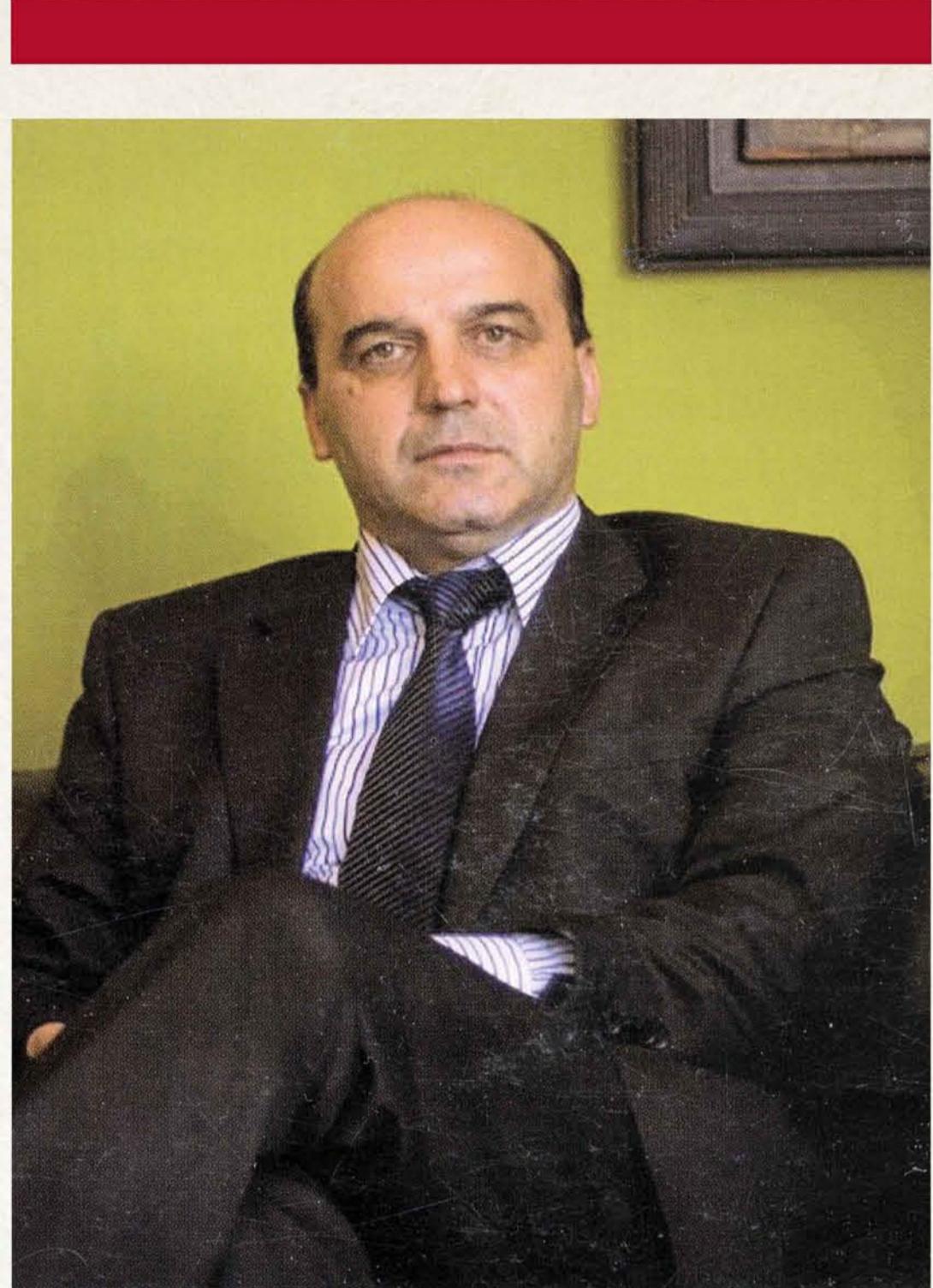
Bio je pripadnik TO i Armije BiH, član SDA od njenog osnivanja, član Izvršnog odbora SDA Visoko u više navrata i predsjednik Općinske organizacije SDA u vrijeme preuzimanja mandata načelnika općine Visoko. Bio je vijećnik Općinskog vijeća i predsjednik Komisije za propise. Na funkciju načelnika općine Visoko izabran je u dva mandata, kontinuirano u periodu od novembra 2004. godine do novembra 2012. godine.

I pored velikih zaduženja lokalne zajednice, u ovom periodu uloženi su veliki napor na oživljavanju i razvoju privrede i investiranju u infrastrukturu općine. Stvaranjem ambijenta za razvoj velikih, srednjih i malih preduzeća povećan je broj zaposlenih na području općine i Visoko se svrstalo u red općina najvećih izvoznika u ZE-DO kantonu. Definisana je privredno-poslovna zona u Ozrakovićima-Arnautovićima i izgradnjom mosta direktno saobraćajno povezana sa privredno-poslovnim zonom Topuzovo polje. Otvorena je i nova privredno-poslovna zona u Čekrekčijama. U oblasti poljoprivrede omogućeni su poticaji za individualne proizvođače. Organizovan je sajam poljoprivrede i prehrane „Jesen u Visokom” koji je postao tradicionalan, s ciljem promocije poljoprivrednih i proizvođača mesa i mesnih prerađevina te sajam „Dani organske proizvodnje”.

Kapitalnim ulaganjima općine Visoko realizirani su brojni projekti u oblasti komunalne infrastrukture: rekonstrukcija i sanacija gradskih ulica, asfaltiranje lokalnih i nekategorisanih puteva, javna rasvjeta na više lokacija u gradskim i vangradskim naseljima, izgradnja autoputa na teritoriji općine, stvaranje uslova za dalji razvoj, proširenje, rekonstrukciju i modernizaciju vodovodne, kanalizacione, ptt i kablovske mreže, izgradnja mosta na rijeci Fojnici u Prijekom, osiguranje kreditnih sredstava i realizacija I faze izgradnje gradskog kolektora te osiguranje sredstava za izgradnju obaloutrvda u ovoj zoni.

U oblasti obrazovanja, kulture, sporta i zabave finansijski su podržane neke javne ustanove s ciljem građevinske rekonstrukcije i poboljšanja uvjeta za rad. Podržavanjem projekata arheoloških istraživanja (Mili, Stari grad, Piramide) povećane su pretpostavke za razvoj turizma. Položen je kamen-temeljac za izgradnju „Centra za osobe sa posebnim potrebama” u Dobrinju.

Po okončanju mandata zaposlen je u kompaniji Centrotrans Eurolines d.d. Sarajevo na mjestu pomoćnika izvršnog direktora tehničke funkcije za podružnice Visoko i Kakanj. Živi u Donjem Moštru.

Amra Babić

Načelnica općine Visoko od 2012 – 2016. godine

Amra Babić (Hadžihasanagić), kći Muhameda i Zinete (Efendira), rođena je 16. 02. 1969. godine u Visokom. Osnovnu i Srednju ekonomsku školu završila je u Visokom. Diplomirala je i magistrirala na Ekonomskom fakultetu Univerziteta u Sarajevu. Doktorant je na Ekonomskom fakultetu Univerziteta u Mostaru.

Radila je kao šef računovodstva u DD „Asfaltgradnja“, direktor poslovnice BBI banke u Visokom, direktor Društva za računovodstvo, finansijski i poreski konsalting „VGT Consulting“ doo Visoko te ministrica u Ministarstvu finansija ZE-DO kantona.

Bila je član Upravnog odbora „Šeh-in“ banke dd Zenica, član Nadzornog odbora „Šeh-in trade“ dd Sarajevo, član Odbora za reviziju Društva za upravljanje fondovima „Šib-ar invest“ dd Sarajevo, član Odbora za reviziju „Unis Kovina“ dd Visoko.

Osnivač je i član upravljačkih i rukovodnih struktura Organizacije porodica šehida i poginulih boraca općine Visoko, te član UO Organizacije porodica šehida i poginulih boraca ZE-DO kantona. U dva mandata obavljala je dužnost vijećnice u Općinskom vijeću Visoko.

Za načelnicu Općine izabrana je novembra 2012. godine kao prva žena u historiji Visokog.

Tokom mandata pokrenula je realizaciju velikog broja novih projekata i uspješno dovela do kraja niz ranije započetih.

Od velikog broja realiziranih projekata najznačajniji su: izgradnja Ambulante „Tika“ u Moštru, izgradnja Kulturnog centra „Altindag – Visoko“ u Prijekom, rekonstrukcija i uređenje Trga žrtava genocida u Srebrenici sa spomen parkom i gradskom šetnicom, izgradnja više dječjih igrališta i parkova te započeti radovi na podizanju obdaništa u Prijekom.

Evidentna su i velika ulaganja u cilju poboljšanja cestovne, vodovodne i kanalizacione infrastrukture i javne rasvjete kako u gradskim tako i vangradskim naseljima općine. Uložena su sredstva u realizaciju više projekata u cilju afirmacije kulture i sporta te poboljšanja ukupnog standarda života građana.

Postignute su značajne aktivnosti na omogućavanju stručnog osposobljavanja, prekvalifikacije i zapošljavanja lica bez radnog odnosa. U saradnji sa Elektroprivredom BiH prihvaćena je aplikacija za projekt „Modeliranje grijanja manjih gradova obnovljivim izvorima energije i smanjenje problema globalnog zagrijavanja i klimatskih promjena“ u okviru programa Evropske unije – Horizont 2020.

Ostvarena je izuzetno dobra komunikacija sa stranim investitorima i Ambasadama radi prezentacije ključnih prednosti ulaganja u visočku općinu što je rezultiralo posjetama brojnih investitora zainteresovanih za slobodne kapacitete na području općine, te se kontakt sa domaćim i stranim investitorima kontinuirano održava.

Amra Babić dobitnica je niza priznanja i nagrada od kojih su najznačajnije: Priznanje za podršku projektu „Osnaživanje žena u političkom životu BiH – 101 razlog“, „Najevropljanka BiH 2014“ i Priznanje za aktivno društveno i političko učešće žena pri Evropskom pokretu, Priznanje za učešće u istraživačkom programu na temu „Zapošljavanje i upravljanje otpadom / projekti recikliranja u lokalnim zajednicama“ koje dodjeljuje Unija općina turskog svijeta i Tika.

Samohrana je majka tri odrasla sina.

Babić Amra

